

POSTANOWIENIE

Dnia 29 stycznia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Chełmnie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: **SSR Agata Makowska-Boniecka**

Protokolant: stażysta M. P.

przy udziale Prokuratora: Witolda Preisa

po rozpoznaniu w dniach 22 stycznia 2019 r. i 29 stycznia 2019 r.

na posiedzeniu jawnym

sprawy na podstawie subsydiarnego aktu oskarżenia wniesionego przez (...) M. B., E. B. sp. j. z siedzibą w C.

przeciwko M. M. (1) - oskarżonemu o przestępstwo z art. 266 § 1 k.k.

w przedmiocie umorzenia postępowania

p o s t a n a w i a:

1. na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 339 § 3 pkt 2 k.p.k. umorzyć postępowanie karne przeciwko M. M. (1) z powodu oczywistego braku faktycznych podstaw oskarżenia;
2. na podstawie art. 632 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 640 § 1 k.k.s. kosztami procesu obciążyć oskarżyciela posiłkowego subsydiarnego.

UZASADNIENIE

Do Sądu Rejonowego w Chełmnie wpłynął subsydiarny akt oskarżenia sporządzony przez pokrzywdzonego – subsydiarnego oskarżyciela posiłkowego (...) M. B., E. B. sp. j. przeciwko M. M. (1), oskarżonemu o to, że działając w C., w okresie od 01.01.2008 r. do 24.10.2016 r. wbrew ciążącemu na nim zobowiązaniu w stosunku do (...) P. B. oraz (...) M. B., E. B. sp. j. ujawnił tajemnice wyżej wymienionych przedsiębiorstw osobie nieuprawnionej tj. swojej żonie J. M., a następnie oboje z góry powziętym zamiarem wykorzystali je w prowadzonej własnej działalności gospodarczej poprzez przejęcie kontraktów handlowych, danych dostawców, cenników oraz kontrahentów pokrzywdzonej spółki i zamówień, czym wyrządzili pokrzywdzonej spółce poważną szkodę, tj. o czyn z art. 266 § 1 k.k.

Obrońca oskarżonego wniósł o umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 9 kpk, albowiem subsydiarny akt oskarżenia obejmuje czyn, który nie zachowuje przymiotu tożsamości z czynem, którego dotyczyły decyzje kończące postępowanie przygotowawcze. Dochodzenie w sprawie PR Ds. 214.2018 dotyczyło ujawnienia w okresie od 2008 r. do stycznia 2017 r. w C., wbrew przyjętemu na siebie zobowiązaniu, informacji stanowiących tajemnicę przedsiębiorstwa (...) w C. oraz (...) M. B., E. B. Sp.j. w C., czym wyrządzono w/w przedsiębiorcom poważną szkodę tj. o czynów z art. 266 § 1 kk i art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 16.04.1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji w zw. z art. 11 § 2 kk. Natomiast subsydiarny akt oskarżenia obejmuje zarzut działania w C., w okresie od 01.01.2008 r. do 24.10.2016 r. wbrew ciążącemu na nim zobowiązaniu w stosunku do (...)P. B. oraz (...) M. B., E. B. sp. j. ujawnił tajemnice wyżej wymienionych przedsiębiorstw osobie nieuprawnionej tj. swojej żonie J. M., a następnie oboje z góry powziętym zamiarem wykorzystali je w prowadzonej własnej działalności gospodarczej poprzez przejęcie kontraktów handlowych, danych dostawców, cenników oraz kontrahentów pokrzywdzonej spółki i zamówień, czym wyrządzili pokrzywdzonej spółce poważną szkodę, tj. o czyn z art. 266 § 1 k.k.

W ocenie obrońcy oskarżonego analiza prowadzonego postępowania przygotowawczego i subsydiarnego aktu oskarżenia wskazuje na rozbieżności, co do przedmiotu, w tym kwalifikacji prawnej czynu, podmiotu, jak i czasokresu. Nadto pomimo skierowania subsydiarnego aktu oskarżenia wyłącznie przeciwko M. M. (1), subsydiarny oskarżyciel posiłkowy formułuje zarzut odnoszący się do oskarżonego, jak i jego żony J. M., wskazując, że „oboje z góry powziętym zamiarem wykorzystali je w prowadzonej własnej działalności gospodarczej”. Zdaniem obrońcy oskarżonego w uzasadnieniu aktu oskarżenia jego autor również odnosi się do osoby J. M., formułując nieprawdziwe i nie mające znaczenia w przedmiotowej sprawie twierdzenia o wspólnym prowadzeniu przez małżonków M. działalności gospodarczej, osiągnięciu przez nich korzyści majątkowej i uczynienie z popełnionego przestępstwa stałego źródła utrzymania.

Na posiedzeniu w dniu (...) roku Prokurator oświadczył, że nie podziela argumentów obrońcy oskarżonego i widzi w sprawie przesłanek do umorzenia postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 9 kpk, albowiem inny opis czynu sformułowany w akcie oskarżenia wynika jedynie z doprecyzowania pewnych okoliczności odnośnie do czasu, miejsca i osoby sprawcy, przy zachowaniu tożsamości czynu. Prokurator nie miał również zastrzeżeń do kwalifikacji prawnej czynu jedynie z art. 266 § 1 k.k., skoro Sąd Rejonowy w C. uchylając pierwsze zaskarżone postanowienie o umorzeniu dochodzenia w zakresie czynu opisanego w punkcie I przesądził, że wypełnienie równocześnie znamion obu wskazanych w tym punkcie przepisów w warunkach zbiegu kumulatywnego jest niemożliwe. Jednocześnie Prokurator wniósł o umorzenie postępowania karnego przeciwko M. M. (1) z powodu oczywistego braku faktycznych podstaw oskarżenia.

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

W dniu (...)r. do Prokuratury Rejonowej w (...) wpłynęło od pełnomocnika (...) M. B., E. B. Sp.j. w C. zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstw przez byłego pracownika spółki (...), polegających na ujawnianiu innej osobie informacji stanowiących tajemnicę przedsiębiorstwa oraz przywłaszczenia telefonu komórkowego i ukrycia dokumentów.

W sprawie tej wszczęto i przeprowadzono postępowanie, w trakcie którego przesłuchano w charakterze świadków szereg osób, uzyskano niezbędną dokumentację, zapoznano się z aktami sprawy o sygn. (...) Sądu Rejonowego w (...) oraz wykonano inne czynności zmierzające do wyjaśnienia okoliczności sprawy.

Postanowieniem z dnia 31 października 2017 r. umorzono dochodzenie:

I. w sprawie ujawnienia w okresie od 2008 r. do stycznia 2017 r. w C., wbrew przyjętemu na siebie zobowiązaniu, informacji stanowiących tajemnicę przedsiębiorstwa (...) w C. oraz (...) M. B., E. B. Sp.j. w C., czym wyrządzono w/w przedsiębiorcom poważną szkodę, t.j. o czyn z art. 266 § 1 kk i art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 16.04.1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (tekst jedn. Dz.U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1503 ze zm.) w zw. z art. 11 § 2 kk - wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu;

II. w sprawie przywłaszczenia w październiku 2016 r. w C. powierzonego mienia w postaci telefonu komórkowego marki S. (...) o wartości 1.500,- zł na szkodę (...) M. B., E. B. Sp.j. w C., t.j. o czyn z art. 284 § 2 kk - wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu;

III. w sprawie usunięcia w październiku 2016 r. w C. dokumentów i znacznego utrudnienia zapoznania się z zawartymi w nich informacjami osobie uprawnionej na szkodę firmy (...), E. B. Sp.j. w C. poprzez ukrycie dokumentacji z targów (...) odbywających się w marcu 2016 r., t.j. o czyn z art. 268 § 1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk - wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu.

W toku postępowania w zakresie czynu opisanego w pkt I ustalono następujący stan faktyczny.

W okresie od dnia 1 stycznia 2008 r. do dnia 31 lipca 2011 r. M. M. (1) był pracownikiem firmy (...) w C.. Od dnia 1 sierpnia 2011 r. do dnia 24 października 2016 r. był zatrudniony w firmie (...), E. B. Sp.j. w C. na stanowisku

początkowo (...), a następnie od dnia 4 maja 2015 r. na stanowisku (...) rejon - (...) P. W.. Do jego obowiązków należało pozyskiwanie nowych kontrahentów, utrzymywanie relacji ze starymi kontrahentami, zawieranie umów, rozwijanie rynku w

(...), reprezentowanie pracodawcy na targach oraz wyjazdach służbowych, obsługa sprzedaży oraz kierowanie działem sprzedaży.

M. M. (1) był zobowiązany do zachowania tajemnicy przedsiębiorstwa oraz tajemnicy pracodawcy, zarówno (...)P. B. w C., jak i (...) M. B., E. B. Sp.j. w C.. Powyższe wynikało z przepisów prawa pracy oraz regulaminu pracy.

J. M., żona M. M. (1), prowadzi od dnia 1 września 2003 r. działalność gospodarczą pod firmą (...) w C. w zakresie częściowo tożsamym, jak (...) P. B. w C. i (...) M. B., E. B. Sp.j. w C..

Według zawiadamiającej, M. M. (1) miał ujawniać swojej żonie informacje objęte tajemnicą służbową w/w przedsiębiorstw, t.j. zamówienia, dane kontrahentów i dostawców, warunki zawieranych umów, ceny, oferty, zapytania ofertowe. Informacje te przekazywał m.in. drogą mailową. Natomiast J. M. świadomie wykorzystywała uzyskane w ten sposób informacje we własnej działalności gospodarczej.

Ujawnione informacje miały dotyczyć m.in. współpracy z firmami z grupy (...) reprezentowanymi przez A. I., t.j. (...), (...) Ltd. i (...)(...), oraz (...)(...)W. R. Sp.j. w S.. Sprzedaż do spółek reprezentowanych przez A. I. została w spółce (...) wygaszona, natomiast zamówienia i sprzedaż stopniowo zaczęła realizować J. M.. Z kolei firmie (...) spółka (...) sprzedawała ramię rozwórki z logo firmy (...), które produkowało na jej zlecenie Przedsiębiorstwo (...) - P. M. S.. Obecnie spółka (...) kupuje ten towar od J. M..

Według zawiadamiającej, zamówienie, które trafiały do e-mailowej skrzynki służbowej M. M. (1), i które powinny być realizowane przez spółkę (...), były przekazywane J. M., która realizowała te zamówienie i sprzedawała zamówiony towar.

Powyższe działania miały, wg zawiadamiającej, wyrządzić spółce (...) poważną szkodę - spowodowały znaczący spadek obrotów, utratę kontrahentów oraz wygaszenie kontaktów handlowych i stagnację rozwoju sprzedaży na runku (...) P. W.. Straty spółki (...) zostały początkowo oszacowane na kwotę 1.380.589,- zł, wynikającą z zaprzestania sprzedaży do spółek reprezentowanych przez A. I. - o taką kwotę miała zmaleć sprzedaż do tych spółek na przestrzeni lat. W toku dalszego postępowania P. B. zeznał, że J. M. „przejęła” część transakcji spółki (...) z innymi podmiotami, wskazując na transakcje (...)u z firmami, z którymi kontakty handlowe utrzymywała także spółka (...), i szacując potencjalne utracone korzyści przez spółkę (...) na kwotę 1.732.122,- zł.

W dniu (...) r. M. M. (1) otrzymał oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia w trybie art. 52 § 1 kp. M. M. (1) odwołał się od powyższego wypowiedzenia do Sądu. Sąd Rejonowy w (...) w sprawie o sygn. akt (...) przyznał mu rację i wyrokiem z dnia (...) r. zasądził na jego rzecz odszkodowanie za bezzasadne rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia. Od tego wyroku pracodawca wniósł apelację. Wyrokiem z dnia (...), sygn. akt (...), Sąd Okręgowy w (...) oddalił apelację.

W swoich pismach i zeznaniach złożonych w toku postępowania M. M. (1) wskazał, że zarówno on, jak i jego żona, pracują w branży od wielu lat, mają kontakty i znajomości w całej (...) On sam został pozyskany do firm (...) i (...) ze wszystkimi swoimi kontaktami i klientami, na tej podstawie w spółce rozbudował sprzedaż na (...) od postaw. J. M. nie potrzebuje do swojej działalności żadnych danych spółki (...), gdyż doskonale zna klientów i rynek.

Jego skrzynka mailowa o adresie (...) była jego prywatnym kontem, na który przychodziły również zamówienia do firmy jego żony.

Zarówno M. M. (1), jak i przesłuchana w charakterze świadka J. M. zaprzeczyli, aby M. M. (1) ujawniał swojej żonie informacje objęte tajemnicą służbową przedsiębiorstw, w których była zatrudniona, ta zaś wykorzystywała zdobyte w ten sposób informacje we własnej działalności.

Analiza zawartości skrzynki mailowej (...) prowadziła do wniosku, że wpływała do niej korespondencja zarówno adresowana do M. M. (1) jako pracownika firmy (...), jak i jego prywatna korespondencja oraz korespondencja kierowana do jego żony. Część maili było przesyłanych na adres (...)]. Brak jest jednak dowodów, aby jakiegokolwiek informacje stanowiące tajemnicę przedsiębiorstwa (...) w C. oraz (...) M. B., E. B. Sp.j. w C. trafiały do osób nieuprawnionych. Nie potwierdzono, aby maile przesyłane na adres (...) były dalej rozpowszechniane.

Brak było również dowodów, aby jakiegokolwiek informacje stanowiące tajemnicę przedsiębiorstwa (...) w C. oraz (...) M. B., E. B. Sp.j. w C. były wykorzystywane w działalności gospodarczej J. M.. Fakt utrzymywania kontaktów handlowych i zawierania transakcji z tymi samymi podmiotami, z którymi takie kontakty utrzymywała także spółka (...), nie jest wystarczającym dowodem na to, aby J. M. wykorzystywała jakieś informacje pozyskane w nieuprawniony sposób ze spółki (...).

Przesłuchani w charakterze świadków przedstawiciele firm, z którymi kontakty handlowe utrzymywali zarówno firmy (...), jak i J. M., zaprzeczyli, aby przy zawieraniu z nimi umów oraz innych kontaktach handlowych J. M. wykorzystywała informacje, które mogły być znane tylko firmom (...) lub (...), oraz aby zmniejszenie ich obrotów z tymi podmiotami było spowodowane działalnością J. M..

Nie udało się również bezspornie wykazać, że wskazane przez pokrzywdzonych szkody pozostawały w bezpośrednim związku przyczynowo-skutkowym z działaniem M. M. (1) i J. M..

Szkodę tę spółka (...) wyliczyła poprzez wskazanie spadku obrotów z firmami, z którymi kontakty handlowe utrzymywała także J. M., oraz poprzez wskazanie wartości transakcji firmy (...) z podmiotami, które utrzymywały kontakty handlowe również z firmami (...). Nie znaleziono dowodów na to, że towar, który był zamawiany przez kontrahentów w firmach (...), dostarczała odbiorcom J. M., albo że J. M. w inny sposób „przejmowała” transakcje tych firm.

Art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 16.04.1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (tekst jedn. Dz.U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1503 ze zm.) stanowi, że ten, kto, wbrew ciążącemu na nim obowiązkowi w stosunku do przedsiębiorcy, ujawnia innej osobie lub wykorzystuje we własnej działalności gospodarczej informację stanowiącą tajemnicę przedsiębiorstwa, jeżeli wyrządza to poważną szkodę przedsiębiorcy, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

Przestępstwo spenalizowane w art. 23 ust. 1 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji jest przestępstwem materialnym. Skutkiem wymaganym dla jego dokonania jest wyrządzenie przedsiębiorcy poważnej szkody. Tak kwalifikowana szkoda musi faktycznie zaistnieć. Nie wystarczy samo stwierdzenie niebezpieczeństwa jej wystąpienia, choćby nawet miało ono charakter bezpośredni.

Wystąpienie przewidzianego w analizowanym typie czynu zabronionego z art. 23 ust. 1 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji skutku wymaga stwierdzenia w realiach konkretnego stanu faktycznego, że wielkość powstałej w następstwie popełnionego przez sprawcę czynu szkody uzasadnia jej ocenę jako poważnej. Mamy w tym wypadku do czynienia z określeniem relatywnym, które nie zostało nigdzie normatywnie zdefiniowane.

W piśmiennictwie nie ma zgody w kwestii kryteriów oceny wystąpienia tak kwalifikowanego uszczerbku. Wskazuje się zazwyczaj dwa kryteria pomocne w ustaleniu, czy w konkretnym stanie faktycznym przedsiębiorca poniósł poważną szkodę w następstwie zachowania sprawcy polegającego na ujawnieniu lub wykorzystaniu we własnej działalności gospodarczej informacji objętej tajemnicą przedsiębiorstwa:

a) pierwsze odwołuje się do rozmiaru działalności prowadzonej przez pokrzywdzonego przedsiębiorcę - chodzi o wskaźnik obrazujący relację poniesionej przez taki podmiot szkody do rozmiarów całej jego działalności, w tym uzyskiwanych z niej zysków; a zatem oceny, czy wyrządzona szkoda może być kwalifikowana jako poważna na gruncie art. 23 ust. 1 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, należy dokonywać w perspektywie potencjału gospodarczego przedsiębiorstwa, którego ona dotyczy, nie ma natomiast znaczenia rozmiar doznanego przez przedsiębiorcę uszczerbku w wymiarze liczbowym;

b) drugie odwołuje się do wartości liczbowej - chodzi zatem o wskazanie określonej kwoty pieniężnej jako wyrażnie zakreślonego miernika odpowiadającego analizowanemu pojęciu ustawowemu, abstrahując od wielkości prowadzonej działalności gospodarczej przedsiębiorcy, który takiego uszczerbku doznał; proponuje się wówczas - per analogiam chociażby do art. 343 § 2 kk - utożsamienie zakresów znaczeniowych terminów „poważna szkoda” z art. 23 ust. 1 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji oraz „znaczna szkoda” i „mienie znacznej wartości” z art. 115 § 5 i 7 kk. (zob. Ustawa o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. Komentarz, pod red. M. Zdyba, LEX 2011)

Znaczna szkoda majątkowa to zgodnie z art. 115 § 7 w zw. z art. 115 § 5 kk szkoda, której wartość w chwili popełnienia czynu zabronionego przekracza 200.000,- zł.

„Między skutkiem w postaci wyrządzenia poważnej szkody przedsiębiorcy a zachowaniem sprawcy polegającym na ujawnieniu innej osobie lub wykorzystaniu we własnej działalności gospodarczej informacji stanowiącej tajemnicę przedsiębiorstwa musi zachodzić szczególna więź. Tak kwalifikowana szkoda nie może wynikać z okoliczności, na które sprawca nie miał żadnego wpływu (np. pogorszenie się pozycji przedsiębiorcy na rynku określonych produktów). W wypadku realizacji znamienia czynności sprawczej przez działanie konieczne jest ustalenie związku przyczynowego. Ponadto, zarówno przy działaniu, jak i zaniechaniu, konieczne jest ustalenie szczególnego powiązania normatywnego przesądzającego o istnieniu stosunku sprawstwa.” (Ustawa o zwalczaniu..., op.cit.)

Nie znaleziono wystarczających dowodów na to, że po stronie (...) P. B. w C. oraz (...) M. B., E. B. Sp.j. w C. wystąpiła poważna szkoda w rozumieniu art. 23 ust. 1 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji w wyniku działań podejmowanych przez M. M. (1) i J. M..

Wątpliwości budziło samo wyliczenie szkody, zaprezentowane przez pokrzywdzonych. Szkodę spółka (...) wiązała z faktem podejmowania działalności konkurencyjnej przez J. M. i utrzymywaniem kontaktów handlowych z tymi samymi podmiotami. Sam spadek obrotów wyliczony przez spółkę (...) - zresztą za pomocą metod bardziej statystycznych, niż ekonomicznych - nie postawał w adekwatnym związku z wielkością obrotów osiągniętych przez firmę (...) z tymi samymi kontrahentami. Z kolei wyliczenia strat opierające się na wskazaniu wartości transakcji firmy (...) z podmiotami, które utrzymywały kontakty handlowe również z firmami (...), i wiążące wszystkie obroty firmy (...) z transakcjami rzekomo przejętymi od spółki (...), to wyłącznie przypuszczenia, które nie znalazły oparcia w zebranych materiale dowodowym, w tym zeznaniach przesłuchanych w sprawie przedstawicieli podmiotów utrzymujących kontakty handlowe zarówno ze spółką (...), jak i J. M..

Brak było podstaw również do przyjęcia, iż celem działania M. M. (1) było wyrządzenie firmom (...) poważnej szkody i bezpośrednio zmierzał on do jego dokonania. Przeciwno temu przemawiają chociażby efekty pracy M. M. (1) w spółce (...).

Na to postanowienie w terminie ustawowym wniosła pełnomocnik pokrzywdzonej (...) M. B., E. B. Sp.j. w C., skarżąc je w całości.

Na mocy postanowienia z dnia (...) r., sygn. akt (...), Sąd Rejonowy w(...) uchylił zaskarżone postanowienie w zakresie czynu opisanego w punkcie I, i przekazał prokuraturze celem dalszego prowadzenia.

Zdaniem Sądu, wypełnienie równocześnie znamion obu wskazanych w tym punkcie przepisów w warunkach zbiegu kumulatywnego jest niemożliwe, albowiem art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 16.04.1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji wyłącza zastosowanie art. 266 § 1 kk jako *lex specialis*. W ocenie Sądu analiza zebranego w toku śledztwa

materiału dowodowego nie dała podstaw do uznania, że doszło do naruszenia art. 23 ustawy z dnia 16.04.1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. Według Sądu jednak prokurator nie wyjaśnił wszystkich istotnych okoliczności sprawy pod kątem przesłanek określonych w art. 266 § 1 kk.

W toku dalszego postępowania wykonano czynności wskazane przez Sąd w postanowieniu z dnia (...)r., w tym przesłuchano uzupełniająco część świadków występujących w sprawie, przesłuchano dalszych świadków, uzyskano informacje od podmiotów świadczących usługi drogą elektroniczną, dokonano analizy korespondencji mailowej M. M. (1), a także wykonano inne czynności zmierzające do wyjaśnienia sprawy.

Zdaniem pełnomocnika pokrzywdzonego, M. M. (1) kilkakrotnie przesłał drogą mailową ze swoich kont mailowych (...) i (...) na konta (...) i (...) informacje stanowiące tajemnice służbową, w postaci zapytań ofertowych, zamówień i umów kierowanych do spółki (...). Do kont tych dostęp miała J. M..

Ponadto M. M. (1):

- miał przekazać L. D. z firmy (...)T. K. a.s. (...) dane dostawcy parapetów,
- nabywał towar od firm prowadzących działalność konkurencyjną do spółki (...),
- miał oferować kontrahentom spółki (...) sprzedaż (...) w cenie niższej, niż (...),
- kilka zamówień firm (...) wysłał jednym transportem,
- dopuścił się innych czynów nieuczciwej konkurencji w stosunku do spółki (...), opisanych w zeznaniach P. B..

Również i T. J., w czasie gdy była pracownikiem spółki (...) i podwładną M. M. (1), obsługiwała sprzedaż firmy (...), wykonując zbliżone czynności na rzecz obu podmiotów.

Postanowieniem z dnia (...) roku prokurator Prokuratury Rejonowej (...)w T. delegowany do Prokuratury Rejonowej w (...) postanowił umorzyć dochodzenie w sprawie ujawnienia w okresie od 2008 r. do stycznia 2017 r. w C., wbrew przyjętemu na siebie zobowiązaniu, informacji stanowiących tajemnicę przedsiębiorstwa (...) w C. oraz (...) M. B., E. B. Sp.j. w C., czym wyrządzono w/w przedsiębiorcom poważną szkodę t.j. o czyn z art. 266 § 1 kk i art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 16.04.1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (tekst jedn. Dz.U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1503 ze zm.) w zw. z art. 11 § 2 kk – wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu.

W uzasadnieniu tej decyzji Prokurator wskazał, iż ponowna analiza korespondencji wychodzących ze skrzynek mailowych używanych przez M. M. (1) nie pozwala na jednoznaczne przyjęcie, iż doszło do ujawnienia informacji stanowiących tajemnicę przedsiębiorstw (...) w C. oraz (...) M. B., E. B. Sp.j. w C. osobom nieuprawnionym, w szczególności J. M.. Korespondencja z innymi kontrahentami spółki (...) ma charakter zwykłej korespondencji handlowej.

Zebrane w sprawie dowody nie pozwoliły również na przyjęcie, iż J. M. przejmowała klientów spółki (...), wykorzystując informacje uzyskane od swego męża.

Z zeznań świadka J. S. wynika, że asortyment oferowany do sprzedaży przez firmę (...) nie był taki sam, jak ten którym handlowała spółka (...), choć podobny.

Fakt ewentualnego korzystania z usług tej samej firmy transportowej nie świadczy o tym, że (...) Sp.j. poniosła z tego tytułu jakieś wymierne straty.

Brak jest zatem wystarczających podstaw do przyjęcia, iż zachowanie M. M. (1) lub osób mu podległych wyczerpało znamiona przestępstwa z art. 266 § 1 kk.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że Sąd nie podzielił argumentu obrony o zaistnieniu przesłanki z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. w postaci braku skargi uprawnionego oskarżyciela. Co prawda rzeczywiście nieprawidłowym było przypisywanie w opisie czynu jakichkolwiek działań oskarżonemu „wspólnie i w porozumieniu” z inną, konkretną osobą w sytuacji, gdy osoba ta nie jest jednocześnie oskarżona w tej lub innej sprawie.

Zgodnie z art. 266 §1 k.k. odpowiedzialności karnej podlega, kto wbrew przepisom ustawy lub przyjętemu na siebie zobowiązaniu, ujawnia lub wykorzystuje informację, z którą zapoznał się w związku z pełnioną funkcją, wykonywaną pracą, działalnością publiczną, społeczną, gospodarczą lub naukową. Przepis ten chroni tajemnicę zawodową w sensie ścisłym (tj. związaną z zawodem, z którym łączy się określony stopień zaufania), jak i w sensie szerszym, obejmującym zastrzeżone jako tajemnica informacje, z którymi ktoś zapoznał się w związku z pełnioną działalnością o charakterze publicznym, społecznym, gospodarczym lub naukowym. Jest to więc ze względu na podmiot przestępstwo indywidualne, którego może się dopuścić jedynie osoba zobowiązana do zachowania w tajemnicy określonych informacji. Sprawcą przestępstwa z art. 266 § 1 lub 2 może być wyłącznie osoba, która sama zapoznała się z informacją chronioną jako cudza tajemnica. [W. W. (w:) Kodeks karny..., red. A. Z., t. 2, 2013, s. (...)]. Oczywistym jest więc, że czynu z art. 266 § 1 k.k. nie mogła dopuścić się J. M., w żadne sposób nie związana z firmą pokrzywdzonych.

Korekty opisu czynu mógłby jednak dokonać Sąd w wyroku. Natomiast w sprawie nie ulega wątpliwości, że zarówno czyn objęty dochodzeniem, jak i opisany w akcie oskarżenia to ten sam czyn, a różnice pomiędzy dwoma jego opisami wynikają z doprecyzowania szczegółów odnośnie do czasu popełnienia, osoby oskarżonego i innych detali.

Na podstawie analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd doszedł natomiast do wniosku, że w przedmiotowej sprawie zachodzi inna negatywna przesłanka procesowa w postaci oczywistego braku faktycznych podstaw oskarżenia. Należy w tym miejscu podkreślić, że Sąd w całości podziela wywody poczynione w tym zakresie w postanowieniu Prokuratora z dnia (...) roku o umorzeniu dochodzenia w sprawie(...) nie widząc konieczności ponownego przytaczania tej argumentacji. Trzeba w tym miejscu zaznaczyć, że Prokurator wykonał wszystkie czynności, jakie zakreślił Sąd Rejonowy w (...) uchylając częściowo pierwsze postanowienie o umorzeniu dochodzenia.

W przedmiotowej sprawie nie ma żadnego bezpośredniego dowodu świadczącego o winie oskarżonego. Można tu mówić jedynie o poszlakach, domysłach, sposobności do dokonania przestępstwa, a to stanowczo za mało. **Przykładowo** wbrew twierdzeniu pełnomocnika oskarżyciela subsydiarnego, świadkowie P. K. i J. S. w ocenie Sądu nie wskazywali wprost na wykorzystanie uzyskanych informacji przez M. M. (1) w prowadzonej działalności gospodarczej przez A.. Trzeba przy tym pamiętać, aby w ocenie zeznań tych świadków zachować daleko idącą ostrożność, skoro nadal są oni pracownikami firmy (...). Świadek P. K. (k. 944 akt) zeznała, że miała wysyłać oferty firmy (...) do klientów (...), a nie odwrotnie. Nic dziwnego, że A. miał niższe ceny niż (...), skoro – jak twierdzi sam oskarżyciel – miał mniejsze koszty. Co z tego, że świadek K. „uważa”, że M. M. (1) wykorzystywał wiedzę zdobytą w (...) do prowadzenia firmy (...)? Nie ma na to dowodu. Dalej przykładowo świadek J. S. (k. 952-953) zeznał, że nigdy na rynku polskim nie handlował w ramach pracy w (...) produktami, które załatwiał dla M. M.. Firma (...) nie miała tych produktów, np. zamków, w ofercie. Wg tego świadka asortyment oferowany do sprzedaży przez firmę (...) nie był taki sam, jak ten którym handlowała spółka (...), choć podobny. Żaden z kontrahentów nie zeznał, aby doszło do zmniejszenia jego obrotów z firmą (...) z powodu współpracy z firmą (...). Świadek J. M. zeznała (k. 483-484), że znała zagranicznych kontrahentów jeszcze ze spotkań w czasach, gdy M. M. pracował w (...)- nie ma dla jej twierdzeń żadnego kontrdowodu.

W procesie poszlakowym ustalenie faktu głównego (winy oskarżonego) jest możliwe wtedy, gdy całokształt materiału dowodowego pozwala na stwierdzenie, że inna interpretacja przyjętych faktów ubocznych poszlak nie jest możliwa. Poszlaki należy uznać za niewystarczające do ustalenia faktu głównego, gdy nie wyłączają one wszelkich rozsądnych wątpliwości w tym względzie, czyli inaczej, gdy możliwa jest także inna, od zarzucanej oskarżonemu, wersja wydarzeń. Łańcuch wiążących się ze sobą poszlak można uznać za zamknięty tylko wówczas, gdy każda z poszlak będąca ogniwem tego łańcucha ustalona została w sposób nie budzący wątpliwości i uniemożliwiający jakiekolwiek inne rozważania. (por. wyrok SN z dnia 19 września 2003 r., sygn. V KK 230/02, Prok. i Pr. 2004/4/6; wyrok SN z dnia 12 listopada

2002 r., sygn. akt V KKN 33/01, Lex nr 56854; wyrok SN z dnia 21 października 2002 r., sygn. akt V KKN 283/01, Lex nr 56843).

W niniejszej sprawie nie można wykluczyć, że rzeczywiście J. M. doskonale znała klientów i rynek, że kontrahentów zagranicznych poznała w trakcie spotkań w czasach, gdy M. M. pracował w (...) Fakt utrzymywania kontaktów handlowych i zawierania transakcji z tymi samymi podmiotami, z którymi takie kontakty utrzymywała także spółka (...), nie jest wystarczającym dowodem na to, aby J. M. wykorzystywała jakieś informacje pozyskane w nieuprawniony sposób ze spółki (...). Ponadto nie sposób oddzielić informacji posiadanych przez M. M. zdobytych przed podjęciem zatrudnienia w firmie (...), a następnie (...) od tej, które posiadał już wcześniej z racji zatrudnienia chociażby w firmie (...). Przecież właśnie z uwagi na jego rozległe kontakty i znajomość rynku został zatrudniony u pokrzywdzonych i w swej działalności zawodowej miał „wolną rękę”.

Podsumowując należy wskazać, że mimo swojej obszerności, subsydiarny akt oskarżenia nie zawiera żadnych rzeczowych argumentów, które mogłyby w sposób skuteczny podważyć oceny i ustalenia dokonane przez prokuratora. Wnioski wyprowadzone z zebranego w sprawie materiału dowodowego nie uchybiają ani regułom logicznego rozumowania, ani wskazaniom wiedzy, czy też zasadom doświadczenia życiowego.

Złożone wnioski dowodowe nie wpływają na zmianę oceny decyzji dokonanej przez Sąd. W związku z powyższym Sąd doszedł do przekonania, że w sposób oczywisty brak jest faktycznych podstaw oskarżenia i umorzył postępowanie na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 339 § 3 pkt 2 k.p.k.

Jeśli pokrzywdzony uważa, że doszło do naruszenia jego praw, a zachowanie M. M. (1) wyrządziło pokrzywdzonej spółce poważną szkodę, nic nie stoi na przeszkodzie, aby skorzystał z instrumentów prawa cywilnego.

Zgodnie z art. 640 § 1 k.p.k. przepisy odnoszące się do kosztów procesu w sprawach z oskarżenia prywatnego mają odpowiednie zastosowanie w sprawach z oskarżenia publicznego, w których akt oskarżenia wniósł oskarżyciel posiłkowy. Zgodnie z art. 632 pkt 1 k.p.k. jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, w razie umorzenia postępowania koszty procesu ponosi w sprawach z oskarżenia prywatnego - oskarżyciel prywatny.

Pouczenie :

Na postanowienie przysługuje zażalenie do Sądu Okręgowego w (...) które składa się w terminie 7 dni od daty doręczenia postanowienia za pośrednictwem Sądu Rejonowego w (...).

Zarządzenia:

1. Odnotować wydanie postanowienia w repertorium "(...)".
2. Doręczyć odpis postanowienia oskarżycielowi subsydiarnemu z pouczeniem o prawie, terminie i sposobie wniesienia zażalenia.
3. Przedłożyć akta z wpływem zażalenia lub za 10 dni.